

Synopsis van *Eragon* en *Oudste*

Eragon, een boerenjongen van vijftien, is onthutst als hij in de bergketen die bekendstaat als het Schild plotseling op een glanzende blauwe steen stuit. Hij neemt de steen mee naar de boerderij waar hij met zijn oom Garrow en zijn neef Roran woont, vlak bij het dorpje Carvahall. Garrow en zijn overleden vrouw Marian hebben Eragon opgevoed. Van Eragons vader is niets bekend; zijn moeder, Selena, was Garrows zus en is sinds Eragons geboorte niet meer gezien.

Later breekt de steen open en komt er een babydraak uit. Als Eragon haar aanraakt, verschijnt er een zilverkleurig teken in zijn handpalm en wordt er onherroepelijk een band tussen hen gesmeed, waardoor Eragon een van de legendarische Drakenrijders wordt. Hij noemt de draak Saphira, naar een draak waarover Brom, de verhalenverteller in het dorp, hem had verteld.

De Drakenrijders ontstonden duizenden jaren eerder, in de nasleep van een verwoestende oorlog tussen de elfen en de draken, om ervoor te zorgen dat hun volken nooit meer tegen elkaar zouden strijden. De Ridders werden bewaarders van de vrede, onderwijzers, genezers, natuurfilosofen en de grootste van alle magiërs – want de band met een draak geeft iemand magische vaardigheden. Dankzij hun begeleiding en bescherming ging het land een gouden tijdperk tegemoet.

Toen er mensen in Alagaësia arriveerden, sloten ook zij zich aan bij deze eliteorde. Na vele jaren van vrede doodden strijdlustige Urgals de draak van een jonge menselijke Ridder die Galbatorix heette. Het verlies maakte hem waanzinnig, en toen zijn Ouderlingen weigerden hem een andere draak te geven, nam Galbatorix zich voor de Ridders te vernietigen.

Hij stal een andere draak – die hij Shruikan noemde en die hij met duistere bezweringen dwong hem te dienen – en verzamelde een groep van dertien verraders om zich heen: de Meinedigen. Met de hulp van die wrede onderdanen wierp Galbatorix de Ridders omver. Hij doodde hun leider, Vrael, en riep zichzelf uit tot koning van Alagaësia. Zijn daden dwongen de elfen zich terug te trekken tot diep in hun dennenwoud, en de dwergen om zich te verstoppen in hun tunnels en grotten, en geen van beide volken komt nu nog uit die schuilplaatsen tevoorschijn. De patstelling tussen Galbatorix en de andere volken houdt al meer dan honderd jaar stand, en in die tijd zijn alle Meinedigen aan verschillende doodsoorzaken bezweken. In deze politieke situatie komt Eragon terecht.

Enkele maanden nadat Saphira uit haar ei komt, arriveren er in Carvahall twee dreigende, keverachtige zonderlingen die Ra'zac worden genoemd, op zoek naar Saphira's ei. Eragon en Saphira weten hen te ontlopen, maar de

schepsels verwoesten Eragons huis en vermoorden Garrow. Eragon zweert dat hij de Ra'zac zal opsporen en doden. Terwijl hij uit Carvahall vertrekt, houdt de verhalenverteller Brom, die op de hoogte is van Saphira's bestaan, hem staande en vraagt of hij mee mag. Brom geeft Eragon een rood Drakenrijderszwaard met de naam Zar'roc, hoewel hij weigert te vertellen hoe hij daaraan is gekomen.

Eragon leert veel van Brom tijdens hun reizen, waaronder zwaardvechten en het gebruik van magie. Als ze het spoor van de Ra'zac bijster raken, gaan ze naar de havenstad Teirm en bezoeken Broms oude vriend Jeod. Van hem vernemen ze dat de Ra'zac zich schuilhouden in de buurt van de stad Dras-Leona. Eragon laat zich ook de toekomst voorspellen door de kruidenvrouw Angela en krijgt twee vreemde adviezen van haar metgezel, de weerkat Solembum.

Onderweg naar Dras-Leona onthult Brom dat hij voor de Varden werkt – een rebelligroepering die zich ten doel stelt Galbatorix omver te werpen – en dat hij zich schuilhield in Carvahall, wachtend tot er een nieuwe Drakenrijder zou opstaan. Twintig jaar geleden was Brom betrokken bij de diefstal van Saphira's ei van Galbatorix en had toen Morzan gedood, de eerste en laatste van de Meinedigen. Er bestaan nog maar twee andere drakeneieren, die allebei nog in het bezit zijn van Galbatorix.

In en rond Dras-Leona komen ze de Ra'zac tegen, die Brom een fatale wond toebrengen terwijl hij Eragon beschermt. Een mysterieuze jongeman genaamd Murtagh verjaagt de Ra'zac. Op zijn sterfbed biecht Brom op dat ook hij ooit een Ridder was, en dat zijn gedode draak eveneens Saphira heette.

Eragon en Saphira besluiten zich aan te sluiten bij de Varden, maar in de stad Gil'ead wordt Eragon gevangengenomen en voor Durza geleid, een kwaadaardige en machtige Schim die Galbatorix dient. Met de hulp van Murtagh weet Eragon uit zijn gevangenis te ontsnappen. Hij bevrijdt ook de elf Arya, een andere gevangene van Durza en een gezant van de Varden. Arya is vergiftigd en heeft medische hulp van de Varden nodig.

Achtervolgd door een bende Urgals vlucht het viertal naar het hoofdkwartier van de Varden in de uitgestrekte Beorbergen, die meer dan tien mijl hoog zijn. De omstandigheden dwingen Murtagh – die niet naar de Varden wil – te onthullen dat hij de zoon van Morzan is. Murtagh heeft echter de kwaadaardige daden van zijn vader afgezworen en is het hof van Galbatorix ontvlucht om zijn eigen lotsbestemming te volgen. En hij vertelt Eragon dat het zwaard Zar'roc ooit aan Murtaghs vader toebehoorde.

Net voordat ze door de Urgals worden ingehaald, worden Eragon en zijn vrienden gered door de Varden. Zij wonen in Farthen Dûr, een holle berg waarin zich ook de hoofdstad van de dwergen bevindt: Tronjheim. Eenmaal binnen wordt Eragon naar Ajihad gebracht, de leider van de Varden, terwijl

Murtagh gevangen wordt gezet vanwege zijn relatie tot Morzan. Eragon ontmoet de dwergenkoning Hrothgar en Ajihads dochter Nasuada, en hij wordt beproefd door de Tweeling, twee nogal nare magiërs die Ajihad dienen. Terwijl de Varden Arya ontdoen van het vergif in haar lichaam, zegenen Eragon en Saphira een weeskind.

Eragons verblijf wordt verstoord door nieuws over een Urgal-leger dat ondergronds door de dwergentunnels oprukt. In de daaropvolgende strijd raakt Eragon van Saphira gescheiden en is hij gedwongen in zijn eentje tegen Durza te vechten. De Schim, die veel sterker is dan een mens, verslaat hem met gemak en hakt Eragons rug van schouder tot heup open. Op dat ogenblik breken Saphira en Arya door het dak van een grot – een stersaffier van zestig voet doorsnede – en leiden Durza net lang genoeg af, zodat Eragon hem door zijn hart kan steken. Ontdaan van Durza's dwingende bezweringen worden de Urgals teruggedreven.

Terwijl Eragon bewusteloos is na de strijd, wordt er telepathisch contact met hem opgenomen door een wezen dat zich bekendmaakt als Togira Ikonoka – de Gebrekkige zonder Gebrek. Hij spoort Eragon aan naar hem toe te komen voor onderricht in Ellesméra, de hoofdstad van de elfen.

Eragon ontwaakt met een reusachtig litteken op zijn rug. Ontdaan beseft hij dat hij Durza alleen door puur geluk heeft kunnen doden en dat hij wanhopig meer oefening nodig heeft. En aan het eind van boek één besluit hij dat hij op zoek zal gaan naar Togira Ikonoka om van hem te leren.

Oudste begint drie dagen nadat Eragon Durza heeft gedood. De Varden herstellen zich van de Slag in Farthen Dûr, en Ajihad, Murtagh en de Tweeling zijn op jacht naar de Urgals die na de strijd de tunnels onder Farthen Dûr in zijn gevlucht. Als een groep Urgals hen overweldigt, wordt Ajihad gedood en verdwijnen Murtagh en de Tweeling spoorloos. De Raad van Ouderlingen stelt Nasuada aan om haar vader op te volgen als nieuwe leider van de Varden, en Eragon zweert trouw aan haar.

Eragon en Saphira besluiten dat ze naar Ellesméra moeten gaan om hun onderricht te beginnen bij de Gebrekkige zonder Gebrek. Voordat ze vertrekken, biedt dwergenkoning Hrothgar aan om Eragon te adopteren in zijn clan, de Dûrgrimst Ingeitum, en Eragon neemt het aanbod aan. Het geeft hem evenveel wettelijke rechten als een dwerg en stelt hem in staat deel te nemen aan dwergenraden.

Zowel Arya als Orik, Hrothgars pleegzoon, vergezellen Eragon en Saphira op hun reis naar het land van de elfen. Onderweg overnachten ze in Tarnag, een dwergestad. Enkele dwergen zijn hun vriendelijk gezind, maar Eragon ontdekt dat vooral één clan Saphira en hem niet zal verwelkomen: de Az Sweldn rak Anhûin, die Ridders en draken haten omdat de Meinedigen zoveel leden van hun clan hebben vermoord.

De groep arriveert uiteindelijk in Du Weldenvarden, het bos van de elfen. In Ellesméra ontmoeten Eragon en Saphira de koningin van de elfen, Islanzadí, en ontdekken dat zij Arya's moeder is. Ze maken ook kennis met Oromis, de Gebrekkige zonder Gebrek. Oromis en zijn draak Glaedr houden hun bestaan al honderd jaar voor Galbatorix verborgen terwijl ze zoeken naar wegen om de koning te onttrenen.

Zowel Oromis als Glaedr heeft last van oude wonden, waardoor ze niet kunnen vechten – Glaedr mist een poot en Oromis, die was gevangen en gemarteld door de Meinedigen, kan geen grote hoeveelheden magie hantieren en heeft vaak last van vreselijke pijnscheuten.

Eragon en Saphira beginnen aan hun opleiding, zowel samen als afzonderlijk. Eragon hoort meer over de geschiedenis van de volken in Alagaësia, leert zwaardvechten en bestudeert de oude taal, die alle magiërs gebruiken. Tijdens zijn studie van de oude taal ontdekt hij dat hij een vreselijke vergissing heeft begaan toen Saphira en hij de zuigeling in Farthen Dûr zegenden. Hij wilde eigenlijk zeggen: 'Moge je afgeschermd zijn voor tegenspoed en ongeluk.' Maar wat hij in feite had gezegd, was: 'Moge je een schild zijn tegen rampspoed.' Hij heeft het weeskind vervloekt, en nu zal ze anderen moeten beschermen tegen allerlei soorten pijn en ongeluk.

Saphira leert snel van Glaedr, maar het litteken dat Eragon aan zijn strijd met Durza heeft overgehouden belemmert zijn opleiding. Niet alleen is het lelijk en ontsierend, maar op onverwachte momenten krijgt hij pijnlijke spiersamentrekkingen waardoor hij helemaal niet meer kan functioneren. Hij weet niet hoe hij zich als magiër en zwaardvechter nog zal kunnen verbeteren als dit zo doorgaat.

Eragon begint te beseffen dat hij gevoelens voor Arya heeft. Hij biecht dit aan haar op, maar ze weert hem af en keert kort daarna terug naar de Varden.

Dan houden de elfen een ritueel dat ze de Agaetí Blödhren noemen, de Viering van de Bloedeed, waarbij Eragon een magische transformatie ondergaat. Hij wordt veranderd in een hybride tussen elf en mens; niet helemaal het een, maar ook niet helemaal het ander. Als gevolg daarvan is zijn litteken verdwenen en heeft hij nu dezelfde bovenmenselijke kracht als de elfen. Zijn uiterlijk is ook veranderd, waardoor hij er een beetje elfachtig uitziet.

Op dat moment ontdekt Eragon dat de Varden op het punt staan de strijd aan te gaan met het Rijk en dat ze Saphira en hem dringend nodig hebben. Terwijl Eragon weg was, heeft Nasuada de Varden van Farthen Dûr naar Surda verplaatst, een land ten zuiden van het Rijk, dat nog onafhankelijk is van Galbatorix. Eragon en Saphira verlaten Ellesméra samen met Orik, nadat ze Oromis en Glaedr hebben beloofd zo spoedig mogelijk terug te keren om hun opleiding te voltooien.

Intussen heeft Roran, Eragons neef, zijn eigen avonturen beleefd. Galbatorix stuurt de Ra'zac en een legioen soldaten naar Carvahall om Roran gevangen te nemen, zodat hij hem tegen Eragon kan gebruiken. Roran en de anderen proberen de soldaten te verdrijven, maar daarbij komen talloze dorpelingen om. Als Sloan, de dorpslager – die Roran haat en fel gekant is tegen diens verloving met zijn dochter Katrina – Roran aan de Ra'zac ver-raadt, komen de insectachtige wezens midden in de nacht naar Rorans slaapkamer en vallen hem aan. Hij weet te ontkomen, maar de Ra'zac nemen Katrina gevangen.

Roran overtuigt de mensen in Carvahall ervan dat ze hun dorp moeten ontvluchten en bescherming moeten zoeken bij de Varden in Surda. Ze vertrekken westwaarts naar de kust, in de hoop dat ze daar vandaan naar Surda kunnen varen. Roran toont zich een leider en brengt hen veilig door het Schild naar de kust. In de havenstad Teirm ontmoeten ze Jeod, die Roran vertelt dat Eragon nu een Rijder is. Hij legt ook uit wat de Ra'zac zochten in Carvahall: Saphira. Jeod biedt aan Roran en de dorpelingen te helpen Surda te bereiken, en wijst erop dat zodra ze veilig bij de Varden zijn, Roran zijn neef Eragon om hulp kan vragen om Katrina te bevrijden. Jeod en de dorpelingen kapen een schip en zeilen naar Surda.

Eragon en Saphira komen bij de Varden aan, die zich voorbereiden op de strijd. Eragon ontdekt ook wat er met het weeskind is gebeurd dat hij zijn slecht verwoorde zegen had gegeven: ze heet Elva en hoewel ze feitelijk nog een zuigeling is, ziet ze eruit als een kind van vier en heeft ze de stem en uitstraling van een wereldwijze volwassene. Door Eragons bezwering is ze gedwongen de pijn van alle mensen om haar heen te voelen en hen te beschermen; als ze zich tegen die neiging verzet, lijdt ze daar zelf onder.

Eragon, Saphira en de Varden trekken naar de Brandende Vlakten, een groot terrein dat rookt en smeult door ondergrondse veenbranden, waar de troepen van het Rijk zijn. Ze zijn stomverbaasd wanneer er een andere Rijder op een rode draak verschijnt. Deze Rijder doodt Hrothgar, de dwergenkoning, en gaat dan in gevecht met Eragon en Saphira. Als Eragon de helm van de Rijder af weet te krijgen, ziet hij tot zijn schrik dat het Murtagh is.

Murtagh is dus niet omgekomen tijdens de hinderlaag van de Urgals onder Farthen Dûr. De Tweeling had alles geregeld; zij zijn de verraders die de hinderlaag hadden voorbereid zodat Ajihad zou sneuvelen, zij Murtagh gevangen konden nemen en hem naar Galbatorix konden brengen. De koning heeft Murtagh gedwongen trouw aan hem te zweren in de oude taal. Nu zijn Murtagh en zijn pas uit het ei gekomen draak, Thoorn, slaven van Galbatorix. Murtagh vertelt dat hij door zijn eed de koning nooit ongehoorzaam kan zijn, ook al smeekt Eragon hem Galbatorix te verlaten en zich bij de Varden aan te sluiten.

Murtagh weet Eragon en Saphira met een ongelooflijk vertoon van kracht te verslaan. Maar hij besluit hen, omwille van hun vroegere vriendschap, te laten gaan. Voordat Murtagh vertrekt, pakt hij Eragon Zar'roc af, omdat hij als oudste zoon van Morzan het zwaard als zijn erfgoed beschouwt. Dan onthult hij dat hij niet de enige zoon van Morzan is – Eragon en Murtagh zijn broers, allebei zoons van Selena, Morzans metgezel. De Tweeling had dat ontdekt toen ze in Eragons herinneringen groeven op de dag dat hij in Farthen Dûr aankwam.

Nog altijd duizelend van Murtaghs onthulling trekken Eragon en Saphira zich terug. Ze worden eindelijk herenigd met Roran en de dorpelingen uit Carvahall, die net op tijd op de Brandende Vlakten zijn aangekomen om de Varden bij de strijd te helpen. Roran vecht heldhaftig en weet de Tweeling te doden.

Eragon en Roran praten Eragons rol bij de dood van Garrow uit, en Eragon zweert dat hij Roran zal helpen Katrina van de Ra'zac te bevrijden.

De Poorten des Doods

Eragon staarde naar de donkere stenen toren, de schuilplaats van de monsters die zijn oom Garrow hadden vermoord. Hij lag op zijn buik achter de top van een zandige heuvel waarop wat spaarzaam gras, doornstruikjes en kleine, rozenbottelachtige cactussen groeiden. De droge stoppels van de begroeiing van vorig jaar prikten in zijn handpalmen terwijl hij naar voren kroop om een beter zicht te hebben op de Helgrind, die boven het omringende land uittorende als een zwarte dolk die vanuit de ingewanden van de aarde naar buiten stak.

De avondzon bestreek de lage heuvels met lange, smalle schaduwen en verlichtte – ver in het westen – het oppervlak van het Leonameer, zodat de horizon veranderde in een rimpelende staaf goud.

Links hoorde Eragon de gelijkmatige ademhaling van zijn neef Roran, die op zijn buik naast hem lag. De normaal onhoorbare luchtstroom scheen Eragon nu met zijn verbeterde gehoor onnatuurlijk luid toe. Het was een van de vele veranderingen die hij had doorgemaakt sinds de Agaeti Blödhren, de viering van de Bloedeed bij de elfen.

Hij besteedde daar nu weinig aandacht aan terwijl hij een rij mensen richting de voet van de Helgrind zag kruipen, kennelijk gekomen uit de stad Dras-Leona enkele mijlen verderop. Een groep van vierentwintig mannen en vrouwen, gekleed in dikke leren mantels, liep voor aan de rij. Deze groep bewoog zich op vele verschillende manieren voort – ze hinkten, schuifelden, hobbelden en kronkelden; ze zwaaiden zich naar voren op krukken of gebruikten hun armen om zich te verplaatsen op merkwaardig korte benen. Hun capriolen waren noodzakelijk omdat de vierentwintig stuk voor stuk een arm of been of een combinatie daarvan misten. Hun leider zat rechtop op een draagbaar die werd getorst door zes geoliede slaven, wat Eragon nogal een aanzienlijke prestatie vond. De man of vrouw – dat kon hij eigenlijk niet zien – in kwestie bestond namelijk uit niets meer dan een bovenlichaam en een hoofd, waarop ook nog eens een ingewikkelde kam van drie voet hoog balanceerde.

‘De priesters van de Helgrind,’ mompelde hij tegen Roran.

‘Hebben ze magische vaardigheden?’

‘Misschien. Ik durf de Helgrind niet met mijn geest te verkennen tot ze weg zijn, want als er magiërs bij zijn, dan voelen ze mijn aanraking, hoe licht ook, en verraden we onszelf.’

Achter de priesters sjokte een dubbele rij jongemannen gekleed in gouddoek. Ieder droeg een metalen onderstel verdeeld met twaalf horizontale dwarsbalken, waaraan ijzeren klokken zo groot als winterknollen hingen. De

helft van de jongemannen schudde heftig aan de constructie als ze met hun rechtervoet naar voren stapten, waardoor een smartelijke kakofonie van geluid werd geproduceerd, terwijl de andere helft met hun bouwsel schudde als ze met de linkervoet naar voren stapten. IJzeren tongen sloegen daarvoor voortdurend tegen ijzeren kelen en brachten een somber gerinkel voort dat over de heuvels galmde. De acolieten vulden het rinkelen van de bellen aan met hun eigen extatische kreten, kreunen en schreeuwen.

Achter aan de groteske optocht liep een groep inwoners uit Dras-Leona: edelen, kooplieden, handelaars en enkele hoge militaire commandanten. De staart van de optocht werd gevormd door een uiteenlopende verzameling van mindere lieden: arbeiders, bedelaars en gewone voetsoldaten.

Eragon vroeg zich af of de gouverneur van Dras-Leona, Marcus Tabor, zich ergens in hun midden bevond.

Toen ze aan de rand van de steile berg gruis die de Helgrind omringde tot stilstand waren gekomen, verzamelden de priesters zich aan weerszijden van een roestkleurig rotsblok met een gladde bovenkant. Zodra de hele rij roerloos voor het ruwe altaar stond, begon het wezen boven op de draagbaar te bewegen en te zingen met een stem die even knarsend klonk als het gekreun van de klokken. De verklaringen van de sjamaan werden herhaaldelijk afgekapt door windvlagen, maar Eragon ving flarden op van de oude taal – vreemd verwrongen en onjuist uitgesproken – doorspekt met dwergen- en Urgalwoorden, allemaal verenigd in een archaïsch dialect van Eragons eigen taal. Wat hij ervan begreep gaf hem de rillingen, want de priester sprak over gruwelijke dingen, over een kwaadaardige haat die eeuwenlang had gewoekerd in de duistere grotten van mensenharten voordat ze had kunnen opbloeien in afwezigheid van de Ridders, over bloed en waanzin, en over smerige rituelen die onder een zwarte maan werden uitgevoerd.

Na afloop van die verdorven preek haastten twee lagere priesters zich naar voren en tilden hun meester – of meesteres – van de draagbaar op het altaar. De hogepriester gaf een kort bevel. Twee stalen klingen blikkerden als sterren toen ze rezen en vielen. Een stroom bloed sprong uit de schouders van de hogepriester, stroomde omlaag langs het in leer gehulde bovenlichaam en vormde een poel op het rotsblok, waarna het op het grind eronder stroomde.

Twee andere priesters sprongen naar voren om de rode vloed op te vangen in bekken en gaven die door aan de leden van de groep, die er gretig uit dronken.

‘Bah!’ zei Roran zachtjes. ‘Je had niet verteld dat die dolende vleeshandelaars, die vette, gestoorde idiotenaanbidders kannibalen waren.’

‘Niet helemaal. Ze eten het vlees niet.’

Toen alle aanwezigen hun keel hadden bevochtigd, zetten de lagere novicen de hogepriester weer op de draagbaar en verbonden de schouders van

het scheepsel met stroken wit linnen. De schone doeken vertoonden al snel grote natte plekken.

De wonden schenen de hogepriester niet te deren, want de gestalte zonder ledematen draaide zich om naar de volgelingen met hun veenbesrode lippen en verklaarde: 'Nu zijn jullie werkelijk mijn broeders en zusters, nu jullie het sap uit mijn aderen hebben geproefd, hier in de schaduw van de almachtige Helgrind. Bloed roept tot bloed, en als je familie ooit je hulp nodig heeft, doe dan wat je kunt voor de kerk en voor anderen die de macht van onze Gevreesde Heer erkennen. Reciteer de Negen Eden met mij om onze trouw aan het Triumviraat te bevestigen en herbevestigen... Bij Gorm, Ilda en Fell Angvara zweren we minstens driemaal per maand eer te bewijzen, in het uur voor de zonsondergang, en dan een offer van onszelf aan te bieden om de eeuwige honger van onze Grote en Afschrikwekkende Heer te stillen... We zweren de richtlijnen in acht te nemen zoals die worden gepresenteerd in het boek van Tosk... We zweren altijd onze Bregnir op ons lichaam te dragen en altijd af te zien van de twaalf van twaalfen en de aanraking van een veelknopig touw, zodat het niet kan corrumperen...'

Een plotselinge windvlaag maakte de rest van de opsomming van de hogepriester onverstaaanbaar. Toen zag Eragon de toehoorders kleine, gebogen messen tevoorschijn halen, zich een voor een in de holte van hun elleboog snijden en het altaar zalven met een stroompje van hun eigen bloed.

Een tijdje later nam de felle wind wat af en hoorde Eragon de priester weer: '... en de dingen waar jullie naar verlangen en die jullie begeren zullen jullie worden geschonken als beloning voor jullie gehoorzaamheid... Onze dienst is voltooid. Als er onder jullie nu echter enkelen zijn met voldoende moed om de ware diepte van hun geloof te demonstreren, laat diegenen dan nu naar voren stappen!'

De toehoorders verstijfden en bogen zich met verrukte gezichten naar voren; dit was kennelijk waar ze op hadden gewacht.

Een lange, roerloze tijd leek het alsof ze zouden worden teleurgesteld, maar toen stapte een van de acolieten naar voren en riep: 'Ja, ik!' Na een brul van vreugde begonnen zijn broeders met woeste, snelle slagen hun klokken te luiden en de groep tot zo'n razernij op te zwepen dat ze sprongen en gilden alsof ze hun verstand hadden verloren. De ruwe muziek wekte ook een vonk van opwinding in Eragons hart – ondanks zijn walging over wat er gebeurde – en er ontwaakte een primitief en bruut deel van hem.

De donkerharige jongeling, die zijn gouden mantel afgooide en daaronder niets anders droeg dan een leren lendendoek, sprong boven op het altaar. Spetters robijnrood bloed vlogen aan weerszijden van zijn voeten op. Hij keek naar de Helgrind en begon te rillen en schudden alsof hij een soort van verlamming over zich kreeg, in het ritme van de wreed galmende ijzeren

klokken. Zijn hoofd rolde losjes heen en weer op zijn nek, hij kreeg schuim in zijn mondhoeken en zijn armen kronkelden als slangen. Zijn zweet gaf zijn spieren een olieachtige glans, waardoor hij in het tanende licht glom als een bronzen standbeeld.

De klokken bereikten al snel een manisch tempo waarin de klanken langs elkaar schuurden, en op dat moment stak de jongeman een hand uit. Daarin legde een priester een bizar voorwerp: een wapen met één rand, tweeënhalve voet lang, met een scherpe doorn, een geschubde handgreep en een rudimentaire stootplaat. De brede, platte kling werd aan het uiteinde breder en was geschulpt in een vorm die deed denken aan een drakenvleugel. Het was een instrument dat voor slechts één doel ontworpen was: om moeiteloos door pantsers, botten en pezen te hakken.

De jongeman hief het wapen zodat het naar de hoogste top van de Helgrind wees. Toen liet hij zich op een knie zakken en bracht met een onverstaanbare kreet het wapen omlaag op zijn rechterpols.

Bloed spoot over de stenen achter het altaar.

Eragon grimaste en wendde zijn blik af, hoewel hij het doordringende gekrijs van de jongeman niet kon buitensluiten. Eragon had dergelijke dingen al eerder in de strijd gezien, maar hij kon de gedachte dat iemand zichzelf met opzet verminkte niet verkroppen, aangezien het in het dagelijks leven al zo gemakkelijk was om mismaakt te raken.

Grassprietten schuurden langs elkaar heen terwijl Roran zich een beetje verplaatste. Hij mompelde een vloek die verloren ging in zijn baard en zweeg weer.

Terwijl een priester de wond van de jongeman verzorgde – het bloeden stelpte met een bezwering – maakte een acoliet twee slaven van de draagbaar van de hogepriester los om ze vervolgens met hun enkels aan een ijzeren ring in het altaar vast te ketenen. Daarna haalden de acolieten talloze pakketjes onder hun mantels vandaan en stapelden die op de grond op, buiten bereik van de slaven.

Nu hun ceremonie ten einde was, lieten de priesters en hun gevolg de Helgrind achter en vertrokken naar Dras-Leona, de hele weg jammerend en klokken luidend. De nu eenhandige fanatiekeling strompelde achter de hogepriester aan.

Met een gelukzalige glimlach op zijn gezicht.

‘Nou,’ zei Eragon, en hij liet zijn ingehouden adem ontsnappen terwijl de rij over een heuvel in de verte verdween.

‘Nou wat?’

‘Ik heb zowel met dwergen als met elfen kennisgemaakt, en niets wat zij deden was ooit zo vreemd als wat die lui, die mensen doen.’

‘Ze zijn even monsterlijk als de Ra’zac.’ Roran maakte met zijn kin een

gebaar naar de Helgrind. ‘Kun je nu kijken of Katrina daarbinnen is?’

‘Ik zal het proberen. Maar hou je klaar om te vluchten.’

Eragon deed zijn ogen dicht en strekte langzaam zijn bewustzijn naar buiten, bewegend van de geest van het ene levende ding naar het andere, als spootjes water sijpelend door zand. Hij raakte krioelende steden van hardwerkende insecten aan, hagedissen en slangen verstopt tussen warme rotsen, diverse soorten zangvogels en talloze kleine zoogdieren. De insecten en zoogdieren waren allemaal druk bezig met hun voorbereidingen voor de snel invallende nacht, door zich terug te trekken in hun schuilplaatsen of, in het geval van de nachtdieren, door te geeuwen, zich uit te rekken en zich klaar te maken om te jagen en voedsel te zoeken.

Net als met zijn andere zintuigen nam Eragons vermogen om de gedachten van een ander schepsel aan te raken af naarmate de afstand groter werd. Tegen de tijd dat zijn mentale taster de voet van de Helgrind naderde, voelde hij alleen de grootste dieren, en zelfs die alleen maar vaag.

Hij ging voorzichtig verder, klaar om zich meteen terug te trekken als hij toevallig de geest van hun prooi zou raken: de Ra’zac en hun ouders en rijdieren, de gigantische Lethrblaka. Eragon was alleen bereid zich op deze manier bloot te geven omdat geen van de Ra’zac magie kon gebruiken, en hij dacht niet dat ze geestenbrekers waren – niet-magiërs die waren opgeleid om te strijden middels telepathie. De Ra’zac en Lethrblaka hadden dergelijke trucs niet nodig, want alleen hun adem kon bij de grootste mannen al verlamming veroorzaken.

En hoewel Eragon door zijn geestelijke onderzoek ontdekking riskeerde, moesten ze zeker weten of de Ra’zac Katrina – Rorans verloofde – gevangen hielden in de Helgrind. Dat zou bepalen of hun missie een reddingsactie werd, of een poging om iemand te vangen en te ondervragen.

Eragon zocht langdurig en ingespannen. Toen hij bij zichzelf terugkeerde, keek Roran hem aan met de uitdrukking van een hongerige wolf. In zijn grijze ogen fonkelde een mengeling van woede, hoop en wanhoop, zo intens dat het leek alsof zijn emoties naar buiten zouden barsten en alles in de buurt zouden verbranden in een ongelooflijke vuurzee, die de rotsen zelf zou doen smelten.

Dat begreep Eragon maar al te goed.

Katrina’s vader, de slager Sloan, had Roran verraden aan de Ra’zac. Toen die hem niet te pakken konden krijgen, hadden ze Katrina ontvoerd en haar meegenomen naar de Palancarvallei, waarop de inwoners van Carvahall door de soldaten van koning Galbatorix waren vermoord of tot slaven gemaakt. Roran, die niet in staat was Katrina te volgen, had de dorpelingen er – net op tijd – van weten te overtuigen dat ze hun huizen moesten achterlaten. Na een tocht met vele vreselijke ontberingen, door het Schild en vervolgens zuidwaarts langs de kust van Alagaësia, hadden ze de krachten

gebundeld met de rebelse Varden. Maar hoe groot de omweg ook was, uiteindelijk was Roran herenigd met Eragon, die de locatie van de schuilplaats van de Ra'zac kende en had beloofd hem te helpen Katrina te redden.

Roran was daar alleen in geslaagd, zo had hij later verteld, omdat de kracht van zijn passie hem had gedreven tot dingen die anderen vreesden en vermeden, waardoor hij zijn vijanden te slim af had kunnen zijn.

Eragon verkeerde nu in een gelijksoortige stemming.

Hij zou zonder één gedachte aan zijn eigen veiligheid het gevaar tegevoet springen als iemand om wie hij gaf werd bedreigd. Hij hield van Roran als van een broer, en aangezien Roran met Katrina wilde trouwen, had Eragon ook haar in gedachten al opgenomen in zijn familie. Dat idee leek nog belangrijker omdat Eragon en Roran de laatsten van hun lijn waren. Eragon had alle banden met zijn echte broer, Murtagh, doorgesneden, en de enige familie die Roran en hij nog over hadden was elkaar, en nu Katrina.

Maar de twee werden niet alleen gedreven door nobele gevoelens van verwantschap. Ze hadden ook nog een ander doel: wraak! Terwijl ze Katrina uit de greep van de Ra'zac bevrijdden, wilden de twee strijders – sterfelijk man en Drakenrijder – ook de onnatuurlijke dienaren van koning Galbatorix doden. Zij hadden immers Rorans vader Garrow gefolterd en vermoord, die ook een vader voor Eragon was geweest.

De informatie die Eragon nu had verzameld was even belangrijk voor hemzelf als voor Roran.

'Ik geloof dat ik haar heb gevoeld,' zei hij. 'Ik kan er niet helemaal zeker van zijn, omdat we zo ver van de Helgrind vandaan zitten en ik haar geest nog nooit eerder heb aangeraakt, maar ik denk dat ze in die verlaten piek zit, ergens vlak bij de top.'

'Is ze ziek? Gewond? Wel vervloekt, Eragon, spaar me niet: hebben ze haar iets aangedaan?'

'Ze heeft momenteel geen pijn. Meer kan ik er niet over zeggen, want het kostte me al mijn kracht om de gloed van haar bewustzijn te voelen; ik kon niet met haar communiceren.' Eragon zei echter niet dat hij nog een tweede persoon had bespeurd, iemand van wie hij vermoedde wie het was en wiens aanwezigheid, als het klopte, hem bijzonder verontrustte. 'Wat ik niet heb gevonden, waren de Ra'zac of de Lethrblaka. Zelfs al zou ik de Ra'zac op een of andere manier over het hoofd hebben gezien, dan nog zijn hun ouders zo groot dat hun levenskracht zou moeten stralen als duizend lantaarns, zoals die van Saphira. Behalve Katrina en een paar andere vage lichtpuntjes is de Helgrind zwart, zwart, zwart.'

Roran fronste zijn voorhoofd, balde zijn linkervuist en loerde naar de rotsberg, die in de schemering vervaagde terwijl hij werd omhuld door purperen schaduwen. Op lage, vlakke toon, alsof hij in zichzelf praatte, zei hij: 'Het maakt niet uit of je het goed of fout hebt.'

‘Hoezo?’

‘We kunnen vannacht niet aanvallen. ’s Nachts zijn de Ra’zac het sterkst, en als ze wél in de buurt zijn is het niet slim om tegen ze te vechten terwijl wij in het nadeel zijn. Ben je het daarmee eens?’

‘Ja.’

‘Dus wachten we tot het licht wordt.’ Roran gebaarde naar de slaven die aan het besmeurde altaar waren geketend. ‘Als die arme drommels dan weg zijn, weten we dat de Ra’zac hier zijn en gaan we door volgens plan. Als dat niet zo is, zijn ze helaas ontkomen, maar dan bevrijden we de slaven, redden Katrina en vliegen met haar terug naar de Varden voordat Murtagh achter ons aan komt. Hoe dan ook, als Galbatorix wil dat Katrina blijft leven zodat hij haar tegen me kan gebruiken, denk ik niet dat de Ra’zac haar lang alleen zullen laten.’

Eragon knikte. Hij wilde de slaven liever nu meteen bevrijden, maar dat zou hun vijanden kunnen waarschuwen dat er iets niet in de haak was. En als de Ra’zac hun maaltijd kwamen halen, konden Saphira en hij ook niets doen voordat de slaven werden meegevoerd. Een strijd op open terrein, tussen een draak en wezens zoals de Lethrblaka, zou de aandacht trekken van iedereen in een omtrek van mijlen. En Eragon dacht niet dat Saphira, Roran of hijzelf het zou overleven als Galbatorix ontdekte dat ze zonder versterkingen in zijn rijk waren.

Hij wendde zijn blik af van de geketende mannen. *Voor hen hoop ik dat de Ra’zac aan de andere kant van Alagaësia zijn, of anders dat ze vannacht geen honger hebben.*

Zonder dat ze het hardop hadden uitgesproken, kropen Eragon en Roran achteruit van de top van de lage heuvel waarachter ze zich verstopten. Onderaan hurkten ze, draaiden zich om en renden voorovergebogen tussen twee rijen heuvels door. De laagte verdiepte zich geleidelijk tot een smalle greppel, uitgesleten door een stroompje, die vol lag met verbrokkelende stukken schalie.

Bukkend onder de takken van verwrongen jeneverbessen die overal in de greppel groeiden, keek Eragon op en zag, door de takken vol naalden, de eerste sterren aan de fluwelen hemel verschijnen. Ze leken koud en scherp, als heldere scherven ijs. Daarna moest hij goed oppassen waar hij liep terwijl Roran en hij zuidwaarts naar hun kamp draafden.

Bij het kampvuur

Het bergje kolen pulseerde als het hart van een soort reuzenbeest. Af en toe sprong er een vlaag gouden vonken op en spoedde zich over het oppervlak van het hout, om dan weer te verdwijnen in een withete kloof.

De dovende resten van het vuur dat Eragon en Roran hadden gemaakt wierp een vaag rood licht over het terrein om hen heen en onthulde een stuk rotsige aarde, een paar tingrijze struikjes, de onduidelijke omtrekken van een jeneverbes verder weg, en verder niets.

Eragon zat met zijn blote voeten uitgestrekt naar het nest van robijnrode sintels – genietend van de warmte – en met zijn rug tegen de knobbelige schubben van Saphira's rechter voorpoot. Tegenover hem zat Roran op de ijzerharde, door de zon gebleekte en door de wind geschuurde stam van een oude boom. Telkens als hij zich bewoog protesteerde de stam krijsend, waardoor Eragon de neiging kreeg zijn handen over zijn oren te slaan.

Op dit moment heerste er stilte in de laagte. Zelfs de kolen smeulden in stilte; Roran had alleen zeer oude, droge takken verzameld, om te zorgen dat vijandige ogen geen rook zouden bespeuren.

Eragon had net hun activiteiten van die dag aan Saphira beschreven. Normaal hoefde hij haar nooit te vertellen wat hij had gedaan, want gedachten, gevoelens en andere waarnemingen stroomden tussen hen heen en weer als water van de ene kant van een meer naar de andere. Maar in dit geval was het nodig, omdat Eragon zichzelf tot nu toe, behalve tijdelijk voor zijn geestelijke tocht naar het schuilhol van de Ra'zac, zorgvuldig afgesloten had gehouden.

Na een vrij lange stilte in het gesprek geeuwde Saphira en ontblootte haar vlijmscherpe tanden. *Ze zijn dan misschien wreed en kwaadaardig, maar ik sta ervan te kijken dat de Ra'zac hun prooien kunnen laten denken dat ze willen worden opgegeten. Dat is een groot voordeel voor een jager... Misschien moet ik het ook eens proberen.*

Maar niet, zo voelde Eragon zich gedwongen te zeggen, bij mensen. Probeer het maar op schapen.

Mensen, schapen – wat voor verschil maakt het, voor een draak? Toen lachte ze diep in haar lange keel – een rommelend geluid dat hem aan de donder deed denken.

Eragon boog zich naar voren, weg van Saphira's scherpe schubben, en pakte de staf van haagdoorn die naast hem lag. Hij rolde hem tussen zijn handpalmen heen en weer en bewonderde het spel van het licht over het gepolijste wortelkluwen bovenaan en de gekraste metalen dop en punt aan het andere uiteinde.

Roran had hem de staf in zijn handen gedrukt voordat ze de Varden op de Brandende Vlakten achterlieten. Hij had gezegd: 'Hier. Deze heeft Fisk voor me gemaakt toen de Ra'zac me in mijn schouder had gebeten. Ik weet dat je je zwaard kwijt bent, en ik dacht dat jij hem misschien nodig had... Als je weer een zwaard wilt hebben vind ik dat ook prima, maar ik heb gemerkt dat er maar heel weinig gevechten zijn die je niet ook kunt winnen met een paar flinke meppen met een goeie, stevige stok.' Denkend aan de staf die Brom altijd bij zich had, had Eragon besloten geen nieuw zwaard te nemen en het stuk haagdoorn bij zich te houden. Nu hij Zar'roc kwijt was, voelde hij niet de behoefte om een ander, minder goed zwaard te bemachtigen. Die nacht had hij zowel de staf van haagdoorn als het handvat van Rorans hamer versterkt met diverse bezweringen waardoor de wapens niet zouden breken, behalve onder de meest extreme druk.

Plotseling werd Eragon overstelpt door een vloed van herinneringen: *Een sombere oranje en scharlakenrode hemel wervelde om hem heen toen Saphira omlaagdook om de rode draak en zijn Ridder te volgen. De wind floot om zijn oren... Zijn vingers werden gevoelloos van de klap van zwaard tegen zwaard terwijl hij met diezelfde Ridder streed op de grond... De helm van zijn vijand die afvloog tijdens de strijd en onthulde dat hij tegenover een oude vriend en reisgenoot stond: Murtagh, van wie hij had gedacht dat die dood was... De sneer op Murtaghs gezicht toen hij Eragon Zar'roc afnam, het rode zwaard opeiste als zijn erfenis, omdat hij Eragons oudere broer was...*

Eragon knipperde met zijn ogen, gedesoriënteerd terwijl het lawaai en de woede van de strijd vervaagden en het aangename aroma van jeneverbeshout de stank van bloed verjoeg. Hij ging met zijn tong langs zijn boventanden en probeerde de smaak van gal die in zijn mond hing weg te slikken.

Murtagh.

De naam alleen al zorgde voor vele verwarde emoties bij Eragon. Aan de ene kant mócht hij Murtagh graag. De jongeman had Saphira en hem van de Ra'zac gered na hun eerste ongelukkige bezoek aan Dras-Leona. Hij had zijn leven gewaagd om Eragon uit Gil'ead te bevrijden. Hij had zijn naam gezuiverd tijdens de Slag in Farthen Dûr. En ondanks de foltering die daar ongetwijfeld uit waren voortgevloeid, had hij besloten zijn bevelen van Galbatorix zodanig op te vatten dat hij Eragon en Saphira na de Slag van de Brandende Vlakten kon vrijlaten in plaats van hen gevangen te nemen. Het was niet Murtaghs schuld dat de Tweeling hem had ontvoerd, dat de rode draak, Thoorn, voor hem uit het ei was gekomen, of dat Galbatorix hun ware namen had ontdekt, waarmee hij een eed van trouw in de oude taal aan Murtagh en Thoorn had ontlokt.

Niets daarvan was Murtaghs schuld. Hij was een slachtoffer, en dat was hij al sinds de dag dat hij was geboren.

En toch... Murtagh diende Galbatorix dan misschien tegen zijn wil, en misschien walgde hij van de gruweldaden die de koning hem dwong te

plegen, maar een deel van hem scheen te genieten van zijn pas verworven macht. Tijdens de recente gevechten tussen de Varden en het Rijk op de Brandende Vlakten had Murtagh de dwergenkoning Hrothgar gedood, hoewel Galbatorix hem daar geen bevel toe had gegeven. Hij had Eragon en Saphira laten gaan, ja, maar pas nadat hij hen had verslagen in een bruto gevecht en nadat Eragon had gesmeekt om hun vrijheid.

En Murtagh had veel te veel genoten van de pijn die hij Eragon had toegebracht door hem te vertellen dat ze allebei zoons waren van Morzan – de eerste en laatste van de dertien Drakenrijders, de Meinedigen, die hun kameraden aan Galbatorix hadden verraden.

Nu, vier dagen na de strijd, diende er zich een andere verklaring bij Eragon aan: *Misschien genoot Murtagh ervan een ander dezelfde vreselijke last te zien dragen die hij zijn hele leven al met zich meedroeg.*

Of dat waar was of niet, Eragon vermoedde dat Murtagh zijn nieuwe rol op zich had genomen om dezelfde reden dat een hond die zonder reden slaag krijgt zich op een dag tegen zijn meester zal keren. Murtagh was geslagen en geslagen, en nu had hij de kans om terug te slaan naar een wereld die hem maar weinig vriendelijkheid had betoond.

Maar hoeveel goedheid er misschien nog in Murtaghs inborst aanwezig was, hij en Eragon waren gedoemd doods vijanden te zijn, want Murtaghs beloften in de oude taal bonden hem met onbreekbare ketens aan Galbatorix, en dat zou altijd zo blijven.

Was hij maar niet met Ajihad meegegaan om onder Farthen Dûr op Urgals te jagen. Was ik maar een beetje sneller geweest. De Tweeling...

Eragon, zei Saphira.

Dit onderbrak zijn gedachtestroom en hij knikte, dankbaar voor haar inmenging. Eragon deed zijn best om niet over Murtagh of hun gezamenlijke ouders te peinzen, maar zulke gedachten overvielen hem vaak wanneer hij ze het minst verwachtte.

Eragon haalde diep adem en liet de lucht langzaam ontsnappen om zijn gedachten weer te dwingen naar zijn huidige situatie te gaan, maar het lukte niet.

De ochtend na de grote strijd op de Brandende Vlakten – toen de Varden zich aan het hergroeperen waren en zich voorbereidden om achter het leger van het Rijk aan te marcheren, dat zich enkele mijlen langs de rivier de Jiet had teruggetrokken – was Eragon naar Nasuada en Arya gegaan. Hij had Rorans probleem uitgelegd en hun toestemming gevraagd om zijn neef te helpen. Dat was niet gelukt. Beide vrouwen waren fel gekant tegen wat Nasuada omschreef als ‘een dom plan dat als het misgaat catastrofale gevolgen zal hebben voor iedereen in Alagaësia!’.

De discussie had zich zo lang voortgesleept dat Saphira hen uiteindelijk had onderbroken met een brul waar de wanden van de tent van hadden

geschud. Toen zei ze: *Ik heb pijn en ik ben moe, en Eragon legt het allemaal slecht uit. We hebben wel wat beters te doen dan hier te staan kletsen als torenkraaien, nietwaar? Mooi, en nu luisteren jullie naar mij.*

Het was, zo overpeinsde Eragon, lastig discussiëren met een draak.

De details van Saphira's opmerkingen waren ingewikkeld, maar de onderliggende structuur van haar betoog was eenvoudig. Saphira steunde Eragon omdat ze begreep hoeveel de missie die hij wilde uitvoeren voor hem betekende. Eragon steunde Roran uit liefde en omdat hij familie was. En ook omdat hij wist dat Roran Katrina toch wel achterna zou gaan, met of zonder Eragon, en dat zijn neef de Ra'zac nooit in zijn eentje zou kunnen verslaan. Bovendien, zolang het Rijk Katrina gevangen hield zou Roran – en via hem ook Eragon – kwetsbaar zijn voor manipulatie door Galbatorix. Als de overweldigere dreigde Katrina te vermoorden, zou Roran geen andere keus hebben dan zich aan zijn eisen te onderwerpen.

Het zou dus het beste zijn om de bres in hun verdediging te dichten voordat hun vijanden er gebruik van konden maken.

En wat het moment aanging, dat was perfect. Noch Galbatorix, noch de Ra'zac zouden een inval verwachten in het midden van het Rijk, nu de Varden nabij de grens van Surda druk in gevecht waren met de troepen van Galbatorix. Murtagh en Thoorn waren weggevloden in de richting van Urû'baen – ongetwijfeld om te worden gestraft – en Nasuada en Arya waren het met Eragon eens dat die twee dan waarschijnlijk verder noordwaarts zouden trekken. Zodra de elfen hun eerste aanval deden en hun aanwezigheid onthulden, zouden de twee koningin Islanzadi en haar leger tegemoet moeten treden. En als het mogelijk was, zou het goed zijn de Ra'zac uit te schakelen voordat ze de strijders van de Varden konden terroriseren en demoraliseren.

Saphira had daarop in zeer diplomatieke termen uitgelegd dat als Nasuada op haar strepen ging staan als Eragons leenvrouw en hem verbood aan Rorans expeditie deel te nemen, dat hun relatie zou vergifigen met het soort wrok en onmin dat de zaak van de Varden zou ondermijnen. *Maar, had Saphira gezegd, de keus is aan u. Houd Eragon hier als u wilt. Zijn beloften zijn echter niet die van mij, en ik heb voor mezelf besloten met Roran mee te gaan. Het lijkt me een mooi avontuur.*

Eragon glimlachte lichtjes toen hij zich dat weer voor de geest haalde.

Het gezamenlijke gewicht van Saphira's uitspraken en haar onweerlegbare logica hadden Nasuada en Arya overgehaald hun toestemming te geven, al was het met tegenzin.

Naderhand had Nasuada gezegd: 'We vertrouwen hierin op jullie oordeel, Eragon en Saphira. Voor jullie en ons hoop ik dat deze expeditie goed afloopt.' Door haar toon wist Eragon niet zeker of haar woorden een hartgrondige wens of een subtiel dreigement waren.

Eragon had de rest van die dag proviand verzameld, samen met Saphira kaarten van het Rijk bestudeerd en de nodige bezwingingen uitgesproken, onder andere om pogingen van Galbatorix of zijn onderdanen om Roran te schouwen te dwarsbomen.

De volgende ochtend waren Eragon en Roran op Saphira's rug geklommen en was ze opgestegen, oprijzend boven de oranje wolken die de Brandende Vlakten verstikten, en waren ze naar het noordoosten gekoerst. Ze had constant gevlogen tot de zon langs de hemelkoepel was getrokken en was uitgeblust achter de horizon, en vervolgens weer tevoorschijn was gekomen in een schitterende uitbarsting van rood en geel.

Het eerste deel van hun reis bracht hen naar de rand van het Rijk, waar slechts weinig mensen woonden. Daar sloegen ze af naar het westen, in de richting van Dras-Leona en de Helgrind. Vanaf dat moment reisden ze 's nachts, om niet te worden opgemerkt door de mensen in de kleine dorpjes die verspreid over het grasland tussen hen en hun bestemming lagen.

Eragon en Roran moesten zich hullen in mantels, bont, wollen wanten en vilthoeden, want Saphira vloog hoger dan de ijzige toppen van de meeste bergen – waar de lucht ijl en droog was en in hun longen stak. Als een boer die zorgde voor een ziek kalf in een wei, of een wachter met goede ogen die zijn rondes deed, toevallig opkeek wanneer zij overvlogen, zou Saphira niet groter lijken dan een adelaar.

Overal waar ze gingen zag Eragon bewijzen van de oorlog die nu gaande was: kampementen van soldaten, wagens vol proviand in een kring opgesteld voor de nacht en rijen mannen met ijzeren halsketens die van hun huizen werden weggevoerd om te vechten voor Galbatorix. Het aantal middelen dat tegen hen werd ingezet was om moedeloos van te worden.

Aan het eind van de tweede nacht was in de verte de Helgrind verschenen: een massa versplinterde pilaren, vaag en onheilspellend in het asgrijze licht net voor zonsopgang. Saphira was neergestreken in de laagte waar ze nu waren, en ze hadden het grootste deel van de afgelopen dag geslapen voordat ze met hun verkenning begonnen.

Een fontein van amberkleurige stofjes wolkte op en wervelde rond toen Roran een takje op de kooltjes gooide. Hij ving Eragons blik en haalde zijn schouders op. 'Koud,' zei hij.

Voordat Eragon daar iets op kon zeggen, hoorde hij een glibberend, schrapend geluid, dat klonk alsof iemand een zwaard trok.

Hij dacht niet na; hij dook de andere kant op, rolde om en kwam ineengedoken overeind, met de staf van haagdoorn geheven om een aanval af te weren. Roran was bijna even snel. Hij greep zijn schild van de grond, krabbelde achteruit van de boomstam waar hij op had gezeten en trok de hamer achter zijn riem vandaan, allemaal binnen een paar tellen.

Ze verstijfden, wachtend op de aanval.

Eragons hart bonsde en zijn spieren trilden terwijl hij de duisternis af-speurde naar de lichtste beweging.

Ik ruik niks, zei Saphira.

Toen er enige tijd was verstreken zonder dat er iets gebeurde, tastte Eragon met zijn geest naar het omringende landschap. 'Niemand,' zei hij. Hij reikte diep binnen in zichzelf naar de plek waar hij de stroming van de magie kon aanraken en uitte de woorden: 'Brisingr raudhr!' Een bleekrood weerlicht verscheen enkele handbreedten voor hem en bleef daar, zwevend op ooghoogte terwijl het de laagte met een waterig schijnsel beschilderde. Hij bewoog zich een beetje, en het weerlicht deed zijn beweging na, alsof het met een onzichtbare draad aan hem was verbonden.

Samen liepen Roran en hij naar de plek waar ze het geluid hadden gehoord, door de greppel richting het oosten omlaag. Ze hielden hun wapens geheven en bleven na elke stap staan, klaar om zich op ieder moment te verdedigen. Ongeveer tien meter van het kamp stak Roran zijn hand op om Eragon staande te houden en wees naar een plaat schalie op het gras. Die leek daar niet thuis te horen. Roran knielde neer en wreef met een kleiner stuk schalie over de plaat; dat veroorzaakte hetzelfde metalig schrapende geluid dat ze eerder hadden gehoord.

'Die moet zijn gevallen,' zei Eragon, kijkend naar de zijkanten van de greppel. Hij liet het weerlicht vervagen.

Roran knikte, stond op en klopte het zand van zijn broek.

Toen hij terugliep naar Saphira, dacht Eragon na over hoe snel ze hadden gereageerd. Zijn hart balde zich bij elke slag nog tot een harde, pijnlijke knoop, zijn handen trilden, en hij had de neiging het bos in te springen en een paar mijl hard te lopen. *Voorheen zouden we nooit zo zijn geschrokken,* dacht hij. De reden voor hun waakzaamheid was geen mysterie: alle gevechten die ze hadden geleverd hadden hun gemoedsrust aangetast en niets anders achtergelaten dan rauwe zenuwen, die bij de lichtste aanraking in beweging kwamen.

Bij Roran waren kennelijk dezelfde gedachten opgekomen, want hij vroeg: 'Zie jij ze?'

'Wie?'

'De mensen die je hebt gedood. Zie je ze in je dromen?'

'Soms.'

De pulserende gloed van de kooltjes verlichtte Rorans gezicht van onderaf, vormde dichte schaduwen boven zijn mond en voorhoofd en gaven zijn zware, half geloken ogen een onheilspellend aanzien. Hij sprak langzaam, alsof de woorden hem moeite kostten. 'Ik heb nooit strijder willen worden. Ik droomde wel van bloed en glorie toen ik jonger was, zoals alle jongens, maar het land was belangrijker voor me. En onze familie ook... En nu heb ik gedood... Ik heb gedood en gedood, en jij hebt nog meer gedood.' Zijn

blik richtte zich op een verre plek die alleen hij kon zien. ‘Er waren twee mannen in Narda... Heb ik je dat wel eens verteld?’

Dat had hij inderdaad, maar Eragon schudde zwiingend zijn hoofd.

‘Het waren wachters bij de hoofdboort... Twee stuks, weet je, en de man rechts, die had heel wit haar. Ik weet dat nog omdat hij niet ouder kon zijn geweest dan vier- of vijftientig. Ze droegen het zegel van Galbatorix, maar ze spraken alsof ze uit Narda kwamen. Het waren geen beroepssoldaten. Het waren waarschijnlijk gewoon kerels die hadden besloten hun huizen te beschermen tegen Urgals, piraten, boeven... We wilden ze helemaal niets doen. Ik zweer het je, Eragon, dat was nooit onderdeel van het plan. Maar ik had geen keus. Ze herkenden me. Ik stak die witharige man onder zijn kin... Het was net als wanneer vader de keel van een varken doorsneed. En toen de andere, die heb ik zijn schedel ingeslagen. Ik voel nog steeds hoe zijn botten meegaven... Ik herinner me elke klap die ik heb uitgedeeld, van de soldaten in Carvahall tot die op de Brandende Vlakten... Weet je, als ik mijn ogen dichtdoe kan ik soms niet slapen omdat het licht van de brand die we in de havens van Teirm stichtten zo fel is in mijn hoofd. Dan denk ik dat ik gek word.’

Eragon merkte dat hij de staf met zoveel kracht omklemde dat zijn knokkels wit waren en de pezen aan de binnenkant van zijn polsen opboldden. ‘Ja,’ zei hij. ‘Eerst waren het alleen de Urgals, toen waren het mensen en Urgals, en nu in deze laatste strijd... Ik weet dat we voor de goede zaak vechten, maar dat maakt het nog niet gemakkelijk. Vanwege wie we zijn verwachten de Varden dat Saphira en ik voor aan hun leger staan en hele bataljons soldaten afslachten. En dat doen we ook. Dat hebben we gedaan.’ Zijn stem haperde en hij zweeg.

Elke grote verandering gaat gepaard met onrust, zei Saphira tegen hen allebei. En wij hebben er meer mee te maken gehad dan anderen, want wij zijn instrumenten van juist die verandering. Ik ben een draak, en ik heb geen spijt van de dood van onze vijanden. Het doden van die wachters in Narda is misschien niets om te vieren, maar je hoeft je er ook niet schuldig over te voelen. Je had geen keus. Als je moet vechten, Roran, is het dan niet de felle vreugde van de strijd die je voeten vleugels geeft? Ken je niet het plezier van vechten tegen een waardig tegenstander en de voldoening als je de lijken van je vijanden opgestapeld voor je ziet liggen? Eragon, jij hebt dat ervaren. Help me het aan je neef uit te leggen.

Eragon staaarde naar de kooltjes. Ze had een waarheid uitgesproken die hij liever niet wilde erkennen, want door toe te geven dat hij kon genieten van geweld zou hij misschien wel een man worden die hij zelf zou minachten. Dus zweeg hij. Roran scheen op dezelfde manier geraakt.

Op mildere toon zei Saphira: *Wees niet boos. Ik wilde je niet van streek maken... Ik vergeet soms dat je nog altijd niet gewend bent aan die emoties, terwijl ik al met klauw en tand voor mijn overleven vecht sinds de dag dat ik uit het ei ben gekropen.*

Eragon stond op, liep naar hun zadeltassen en pakte de kleine aardewerken kruik die Orik hem had gegeven voordat ze afscheid namen. Hij goot twee grote slokken frambozenmede door zijn keel. De warmte bloeide op in zijn maag. Grimassend gaf hij de kruik aan Roran, die er ook wat uit dronk. Enkele slokken later, toen de mede zijn sombere bui wat had weten te verlichten, zei Eragon: 'We hebben morgen misschien een probleem.'

'Hoe bedoel je?'

Eragon richtte zijn woorden ook tot Saphira. 'Weet je nog dat ik zei dat we – Saphira en ik – de Ra'zac met gemak aankonden?'

'Ja.'

Dat is ook zo, zei Saphira.

'Nou, ik heb erover nagedacht terwijl we de Helgrind in ogenschouw namen, en ik ben er niet meer zo zeker van. Er zijn bijna ontelbaar veel manieren waarop je iets met magie kunt doen. Als ik bijvoorbeeld een vuur wil aansteken, kan ik dat doen met warmte die ik uit de lucht of de grond onttrek; ik kan een vlam maken van pure energie; ik kan een bliksemflits oproepen; ik kan een bundel zonnestrallen in een enkel punt samenballen; ik kan wrijving gebruiken; enzovoorts.'

'En?'

'Het probleem is dat ik vele bezweringen kan bedenken om die ene handeling uit te voeren, maar dat er voor het blokkeren van die bezweringen misschien maar één tegenbezwering nodig is. Als je voorkomt dat de handeling zelf plaatsvindt, dan hoeft je je tegenbezwering niet aan te passen om de unieke eigenschappen van elke afzonderlijke bezwering ongedaan te maken.'

'Ik begrijp nog steeds niet wat dat met morgen te maken heeft.'

Ik wel, zei Saphira. Ze had de implicaties onmiddellijk begrepen. *Het betekent dat in de afgelopen eeuw Galbatorix...*

'... misschien afweerbezweeringen over de Ra'zac heeft gelegd.'

... die hen zullen beschermen tegen...

'... een hele reeks aan bezweringen. Ik zal waarschijnlijk niet...'

... in staat zijn ze te verslaan met de...

'... woorden des doods die ik heb geleerd, of met...'

... aanvallen die we links en rechts kunnen doen. We moeten misschien...

'... gebruikmaken van...'

'Hou op!' riep Roran. Hij glimlachte gepijnigd. 'Hou alsjeblieft op. Ik krijg er hoofdpijn van als jullie dat doen.'

Eragon zweeg met open mond; tot dat moment had hij niet eens gemerkt dat Saphira en hij om beurten spraken. Die wetenschap verheugde hem: het betekende dat ze een nieuw niveau van samenwerking hadden bereikt en samen handelden als één entiteit – en dat maakte hen veel sterker dan ze afzonderlijk zouden zijn geweest. Aan de andere kant verontruste het hem

ook, want zo'n partnerschap moest door zijn aard haast wel de individualiteit van de betrokkenen aantasten.

Hij grinnikte. 'Sorry. Ik zal je zeggen waar ik me zorgen over maak. Als Galbatorix de vooruitziende blik heeft gehad om bepaalde voorzorgsmaatregelen te nemen, dan kunnen we de Ra'zac misschien alleen met wapengeweld doden. Als dat zo is...'

'Dan loop ik jullie morgen alleen maar voor de voeten.'

'Onzin. Jij bent misschien trager dan de Ra'zac, maar ik twijfel er niet aan dat ze bang zullen zijn voor je wapen, Roran Sterkhamer.' Het compliment scheen Roran te verheugen. 'Het grootste gevaar voor jou is dat de Ra'zac of de Lethrblaka jou van Saphira en mij zullen proberen te scheiden. Hoe dichter we bij elkaar blijven, hoe veiliger we alle drie zullen zijn. Saphira en ik zullen de Ra'zac en Lethrblaka bezighouden, maar sommige van hen kunnen langs ons glippen. Vier tegen twee is alleen gunstig als je bij die vier hoort.'

Tegen Saphira zei Eragon: *Als ik een zwaard had, zou ik de Ra'zac wel in mijn eentje kunnen doden, maar ik weet niet of ik met alleen deze staf twee wezens kan verslaan die zo snel zijn als elfen.*

Jij was degene die erop stond die droge tak mee te nemen in plaats van een echt wapen, kaatste ze terug. Vergeet niet dat ik je heb gezegd dat het misschien niet afdoende zou zijn tegen vijanden zo gevaarlijk als de Ra'zac.

Dat moest Eragon met tegenzin toegeven. *Als mijn bezweringen mislukken, zijn we veel kwetsbaarder dan ik had verwacht... De dag van morgen zou heel slecht kunnen aflopen.*

Roran, die verder ging met het deel van het gesprek dat hij had meegekregen, zei: 'Die magie klinkt als een riskante aangelegenheid.' De boomstam waar hij op zat slaakte een langgerekte kreun toen hij zijn ellebogen op zijn knieën zette.

'Dat klopt,' beaamde Eragon. 'Het moeilijkste is proberen te anticiperen op elke mogelijke bezwering; het grootste deel van de tijd vraag ik me af hoe ik me kan beschermen als ik zús word aangevallen en of een andere magiër zou verwachten dat ik zó deed.'

'Kun je mij even sterk en snel maken als jezelf?'

Eragon dacht een tijdje over de vraag na. 'Ik zou niet weten hoe. De energie die ervoor nodig is zou ergens vandaan moeten komen. Saphira en ik zouden je die kunnen geven, maar dan zouden wij alle kracht en snelheid verliezen die jij kreeg.' Wat hij niet zei, was dat hij ook energie kon putten uit planten en dieren in de buurt, al was het tegen een vreselijke prijs: de dood van de kleine wezentjes uit wiens levenskracht hij putte. De techniek was een groot geheim, en Eragon vond niet dat hij die zomaar kon onthullen, als het al mocht. Bovendien zou Roran er niets aan hebben, want er groeide en leefde te weinig op de Helgrind om het lichaam van een man te voeden.

‘Kun je me dan leren magie te gebruiken?’ Toen Eragon weifelde, voegde Roran eraan toe: ‘Niet nu, natuurlijk. We hebben er de tijd niet voor, en ik verwacht hoe dan ook niet dat je binnen één dag magiër kunt worden. Maar in het algemeen gesproken, waarom niet? Jij en ik zijn neven. We hebben grotendeels hetzelfde bloed. Zo’n vaardigheid zou goed van pas komen.’

‘Ik weet niet hoe iemand die geen Ridder is leert om magie te gebruiken,’ gaf Eragon toe. ‘Dat heb ik niet geleerd.’ Hij keek om zich heen, plukte een platte ronde steen van de grond en gooide die naar Roran, die hem handig opving. ‘Hier, probeer dit eens: concentreer je erop die steen ongeveer een voet de lucht in te laten zweven en zeg: “Stenr rīsa”’

‘Stenr rīsa?’

‘Precies.’

Roran keek fronsend naar de steen op zijn hand, in een houding die Eragon zo aan zijn eigen training deed denken dat hij met weemoed terugverlangde naar de dagen dat hij werd opgeleid door Brom. Rorans wenkbrauwen raakten elkaar, zijn lippen verstrakten grimmig en hij gromde: ‘Stenr rīsa!’ met zoveel intensiteit dat Eragon half verwachtte dat de steen ver omhoog zou vliegen.

Er gebeurde niets.

Nog dieper fronsend herhaalde Roran zijn bevel: ‘Stenr rīsa!’

De steen weigerde hardnekkig in beweging te komen.

‘Nou,’ zei Eragon, ‘blijf het proberen. Dat is het enige advies dat ik je kan geven. Maar,’ hij stak zijn vinger op, ‘als het je toevallig wél lukt, kom dan meteen naar me toe of ga als ik er niet ben naar een andere magiër. Je kunt jezelf en anderen ombrengen als je gaat experimenteren met magie zonder dat je de regels kent. Onthoud in ieder geval dit: als je een bezwering uitspreekt die te veel energie kost, ga je dood. Probeer geen dingen die boven je macht liggen, probeer geen doden tot leven te wekken en probeer niets ongedaan te maken.’

Roran knikte, nog altijd turend naar de steen.

‘Behalve magie is er nog iets veel belangrijkers dat je moet leren, besef ik net.’

‘O?’

‘Ja, je moet je gedachten kunnen afschermen van de Zwarte Hand, Du Vrangr Gata, en anderen zoals zij. Je weet nu al een heleboel dingen die de Varden schade kunnen berokkenen. Het is dus cruciaal dat je die vaardigheid leert zodra we terugkeren. Tot je jezelf tegen spionnen kunt beschermen, kan noch Nasuada, noch ik, noch iemand anders je informatie toevertrouwen die onze vijanden zou kunnen helpen.’

‘Ik begrijp het. Maar waarom noemde je Du Vrangr Gata in dat lijstje? Zij dienen jou en Nasuada toch?’

‘Dat klopt, maar zelfs onder onze bondgenoten zijn er best veel mensen

die hun rechterarm zouden geven,' hij grimaste bij de toepasselijkheid van die uitspraak, 'om onze plannen en geheimen te ontdekken. En die van jou ook, in niet mindere mate. Je bent iemand gewórd, Roran. Deels vanwege je daden, en deels omdat wij familie van elkaar zijn.'

'Weet ik. Het is vreemd om te worden herkend door mensen die je nooit eerder hebt ontmoet.'

'Klopt.' Enkele andere inzichten die ermee te maken hadden sprongen naar het puntje van Eragons tong, maar hij weerstond de neiging dat onderwerp aan te snijden; daar was het geen geschikt moment voor. 'Nu je weet hoe het voelt als de ene geest de andere aanraakt, kun je misschien leren zelf naar andere geesten te tasten.'

'Ik weet niet zeker of ik die vaardigheid wel wil hebben.'

'Maakt niet uit; het is best mogelijk dat je het níet kunt. Hoe dan ook, voordat je gaat proberen daarachter te komen moet je je eerst richten op je verdediging.'

Zijn neef trok een wenkbrauw op. 'Hoe dan?'

'Kies iets – een geluid, een beeld, een emotie, wat dan ook – en laat dat in je gedachten aanzwellen tot het al het andere overstemt.'

'En is dat alles?'

'Het is niet zo gemakkelijk als je denkt. Probeer het maar eens. Als je er klaar voor bent, zeg het dan, dan zal ik kijken hoe je het hebt gedaan.'

Er verstreken enkele momenten. Toen wuifde Roran met zijn hand en lanceerde Eragon zijn bewustzijn naar dat van zijn neef, benieuwd naar wat die had bereikt.

De volle kracht van Eragons mentale taster botste tegen een muur van Rorans herinneringen aan Katrina, en werd erdoor tegengehouden. Eragon kon geen houvast krijgen, kon geen ingang vinden of de ondoordringbare barrière die voor hem stond ondermijnen. Op dat moment was Rorans hele identiteit gebaseerd op zijn gevoelens voor Katrina. Zijn verdedigingen waren beter dan Eragon ze ooit eerder was tegengekomen, want Rorans geest bevatte niets anders wat Eragon kon beetpakken en gebruiken om de macht over zijn neef over te nemen.

Toen verplaatste Roran zijn been en gaf het hout onder hem een luide krips.

Daarop brak de muur waar Eragon zich tegenaan had geworpen in tientallen stukken uiteen, doordat Roran werd afgeleid door een horde verschillende gedachten. *Wat was... Vervloekt! Besteed er geen aandacht aan; dan breekt hij erdoor. Katrina, denk aan Katrina. Negeer Eragon. De avond dat ze zei dat ze met me wilde trouwen, de geur van het gras en haar haren... Is hij dat? Nee! Concentreer je! Niet...*

Eragon maakte gebruik van Rorans verwarring, zette door en verlamde Roran met zijn wilskracht voor die zich weer kon afschermen.

Je begrijpt het basisprincipe, begon Eragon, voor hij zich terugtrok uit Rorans

geest en hardop vervolgde: 'Maar je moet leren je concentratie vast te houden, zelfs midden in een gevecht. Je moet leren te denken zonder na te denken... je te ontdoen van alle hoop en zorgen, behalve dat ene idee dat je pantser is. Iets wat de elfen me geleerd hebben en waar ik veel aan heb gehad, is het opzeggen van een raadsel of een deel van een gedicht of lied. Een handeling die je steeds opnieuw kunt herhalen maakt het veel makkelijker om te voorkomen dat je gedachten afdwalen.'

'Ik zal eraan werken,' beloofde Roran.

Zachtjes vroeg Eragon: 'Je houdt echt van haar, hè?' Het was eerder de vaststelling van een feit en een verklaring van verwondering dan een vraag – het antwoord was duidelijk – en hij voelde zich onzeker toen hij het vroeg. Romantiek was geen onderwerp waar Eragon het al eens met zijn neef over had gehad, ondanks de vele uren die ze vroeger hadden besteed aan het bespreken van de voor- en nadelen van de jonge vrouwen in en rond Carvahall. 'Hoe is het zo gekomen?'

'Ik mocht haar. Zij mocht mij. Wat doen de details ertoe?'

'Kom op,' zei Eragon. 'Ik was te boos om het te vragen voordat je naar Therinsford vertrok, en we hebben elkaar daarna niet meer gezien, tot vier dagen geleden. Ik ben nieuwsgierig.'

De huid rond Rorans ogen vertrok en rimpelde toen hij over zijn slapen wreef. 'Er valt niet veel te vertellen. Ik heb haar altijd aardig gevonden. Het betekende niet veel voordat ik een man werd, maar na mijn overgangsriten begon ik me af te vragen met wie ik zou moeten trouwen en met wie ik kinderen zou willen krijgen. Tijdens een van onze bezoeken aan Carvahall zag ik Katrina bij Lorings huis blijven staan om een mosroos te plukken die in de schaduw van de takken groeide. Ze glimlachte toen ze naar de bloem keek... Het was zo'n tedere glimlach, zo tevreden, dat ik ter plekke besloot om haar steeds weer zo te laten glimlachen, en ik wilde die glimlach zien tot de dag dat ik zou sterven.' Er glansden tranen in Rorans ogen, maar zijn stem haperde niet, en een tel later knipperde hij en verdwenen ze. 'Ik vrees dat ik in dat opzicht heb gefaald.'

Eragon zweeg een tijdje respectvol. 'Dus je hebt haar het hof gemaakt? Wat heb je nog meer gedaan, behalve mij inschakelen om complimenten aan Katrina over te brengen?'

'Je vraagt het als iemand die instructies wil hebben.'

'Nietes. Je beeldt je...'

'Kom op nou,' zei Roran. 'Ik weet best wanneer je liegt. Je gaat stompzinnig grijnzen en je oren worden rood. De elfen hebben je dan misschien een nieuw gezicht gegeven, maar dat deel van jou is niet veranderd. Wat is er tussen jou en Arya?'

Rorans scherpzinnigheid verontrustte Eragon. 'Niks! De maan heeft je hersens week gemaakt!'

‘Wees eens eerlijk. Je hangt aan haar lippen alsof elk woord van haar een diamant is, en je kijkt naar haar alsof je verhongert en zij een feestmaal is dat net buiten je bereik staat.’

Een pluim donker grijze rook kwam uit Saphira’s neusgaten omhoog toen ze een verstikt geluid maakte.

Eragon negeerde haar onderdrukte pret. ‘Arya is een elf.’

‘En heel mooi. Puntige oren en schuinstaande ogen zijn maar kleine minpuntjes als je het vergelijkt met haar charmes. En je lijkt nu trouwens zelf ook wel een kat.’

‘Arya is meer dan honderd jaar oud.’

Dat stukje informatie verraste Roran; zijn wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Dat kan ik maar moeilijk geloven! Zo te zien is ze in de bloei van haar jeugd.’

‘Toch is het zo.’

‘Nou, dat kan wel zijn, maar je geeft me alleen maar redenen, Eragon, en het hart luistert niet naar de rede. Vind je haar leuk of niet?’

Als hij haar nog leuker vond, zei Saphira tegen zowel Eragon als Roran, dan zou ik zelf proberen Arya te kussen.

Saphira! Vernederd sloeg Eragon op haar poot.

Roran was zo verstandig om Eragon niet nog verder te pesten. ‘Beantwoord dan mijn oorspronkelijke vraag en vertel hoe het staat tussen jou en Arya. Heb je hier met haar of haar familie over gesproken? Ik heb gemerkt dat het onverstandig is om dergelijke zaken te laten etteren.’

‘Ja,’ zei Eragon, starend naar het stuk gepolijste haagdoorn. ‘Ik heb met haar gepraat.’

‘En?’ Toen Eragon niet meteen antwoord gaf, slaakte Roran een gefrustreerde kreet. ‘Antwoorden uit jou krijgen is nog moeilijker dan Birka door de modder trekken.’ Eragon grinnikte bij het horen van de naam van een van hun ploegpaarden. ‘Saphira, wil jij deze puzzel voor me oplossen? Anders vrees ik dat ik nooit een verklaring krijg.’

‘Het heeft geen zin. Helemaal geen zin. Ze wil me niet.’ Eragon sprak emotioneel, alsof hij het had over de pech van een vreemde, maar binnen in hem raasde een storm van pijn die zo diep en woest was dat Saphira zich een beetje van hem terugtrok.

‘Wat erg voor je,’ zei Roran.

Eragon slikte moeizaam langs de brok in zijn keel, langs de beurse plek die zijn hart was, en omlaag naar de knoop in zijn maag. ‘Die dingen gebeuren nu eenmaal.’

‘Ik weet dat het nu onwaarschijnlijk lijkt,’ zei Roran, ‘maar ik weet ook zeker dat je nog wel een andere vrouw ontmoet die je Arya helpt vergeten. Er zijn talloze meisjes – en ook behoorlijk wat getrouwde vrouwen, wed ik – die dolblij zouden zijn als ze de aandacht trokken van een Ridder. Je zult er

geen moeite mee hebben om onder alle schoonheden in Alagaësia een vrouw te vinden.’

‘En wat zou jij hebben gedaan als Katrina jou had afgewezen?’

Die vraag sloeg Roran met stilzwijgen; het was duidelijk dat hij zich niet kon indenken hoe hij dan zou hebben gereageerd.

Eragon vervolgde: ‘Anders dan wat jij, Arya en ieder ander schijnt te denken, ben ik me er echt wel van bewust dat er nog andere geschikte vrouwen in Alagaësia wonen en dat mensen wel vaker meer dan eens verliefd worden. Als ik mijn dagen in het gezelschap van hofdames aan het hof van koning Orrin had doorgebracht, zou ik me ongetwijfeld tot een van hen aangetrokken hebben gevoeld. Maar mijn pad is niet zo eenvoudig. Of ik mijn affectie nu naar iemand anders kan verplaatsen of niet – en het hart, zoals je zei, is een berucht grillig beest – de vraag blijft: moet ik dat wel doen?’

‘Je tong is al even kronkelig geworden als de wortels van een sparrenboom,’ zei Roran. ‘Spreek toch niet in raadsels.’

‘Goed dan: welke menselijke vrouw kan beginnen te begrijpen wie en wat ik ben, of het bereik van mijn krachten? Wie zou mijn leven kunnen delen? Niet veel, en allemaal magiërs. En hoevelen van dat selecte groepje, of zelfs van vrouwen in het algemeen, zijn ook nog eens onsterfelijk?’

Roran lachte, een ruw, diep gebulder dat luid door de greppel galmde. ‘Dan kun je net zo goed vragen om de zon in je hand of...’ Hij brak zijn zin af en spande zijn spieren, alsof hij naar voren wilde springen, maar toen bleef hij heel stil zitten. ‘Dat meen je niet.’

‘Toch wel.’

Roran moest naar woorden zoeken. ‘Komt het door je verandering in Ellesméra, of maakt het deel uit van het feit dat je een Ridder bent?’

‘Omdat ik een Ridder ben.’

‘Dat verklaart waarom Galbatorix nog leeft.’

‘Ja.’

De tak die Roran op het vuur had gelegd, plofte uiteen toen de kooltjes het verwrongen stuk hout zover hadden verhit dat de kleine hoeveelheid sap of water erin – die op een of andere manier tientallen jaren lang de zonnestrallen had ontweken – ontplofte en in stoom overging.

‘Dat idee is zo... groots dat het bijna niet te bevatten is,’ zei Roran. ‘De dood maakt deel uit van wie we zijn. Hij geeft ons richting. Hij vormt ons. Hij drijft ons tot waanzin. Kun je nog wel menselijk zijn als je geen sterfelijk einde hebt?’

‘Ik ben niet onoverwinnelijk,’ merkte Eragon op. ‘Ik kan nog wel worden gedood door een zwaard of een pijl. En ik kan ook nog altijd een ongeneeslijke ziekte krijgen.’

‘Maar als je die gevaren vermijdt, kun je eeuwig leven.’

‘In dat geval wel. Saphira en ik zullen standhouden.’

‘Het lijkt me zowel een zegen als een vloek.’

‘Ja. Ik kan niet met een gerust gemoed trouwen met een vrouw die ouder wordt en sterft terwijl ik onaangetast blijf door de tijd; dat zou voor ons allebei wreed zijn. Bovendien vind ik de gedachte dat ik dan eeuw na eeuw met de ene vrouw na de andere zou moeten trouwen nogal deprimerend.’

‘Kun je iemand onsterfelijk maken met magie?’ vroeg Roran.

‘Je kunt grijs haar weer kleur geven, je kunt rimpels gladstrijken en staar laten verdwijnen, en als je heel ver wilt gaan kun je een man van zestig het lichaam geven dat hij als negentienjarige had. Maar de elfen hebben nooit een manier gevonden om de geest van iemand te verjongen zonder zijn of haar herinneringen te vernietigen. En wie wil zijn identiteit nu eens in de tachtig jaar of zo wegvagen in ruil voor onsterfelijkheid? Het zou dan een vreemde zijn die verder leefde. Een oud brein in een jong lichaam is ook niet het antwoord, want zelfs met de beste gezondheid gaat dat waar wij mensen uit bestaan maar ongeveer een eeuw mee, misschien iets langer. En je kunt ook niet zomaar iemands verouderingsproces stopzetten. Dat veroorzaakt een heleboel andere problemen... O, elfen en mensen hebben op duizenden-één manieren geprobeerd de dood te slim af te zijn, maar het is niemand gelukt.’

‘Met andere woorden,’ zei Roran, ‘het is veiliger voor je om van Arya te houden dan je hart vrij te houden voor een mensenvrouw.’

‘Wie kan ik anders trouwen dan een elf? Vooral hoe ik er nu uitzie.’ Eragon onderdrukte de neiging om de puntjes van zijn oren aan te raken, een gewoonte die hij had ontwikkeld. ‘Toen ik in Ellesméra woonde, had ik geen enkele moeite te aanvaarden hoe de draken mijn uiterlijk hadden veranderd. Ze hadden me immers ook nog vele andere geschenken gegeven. Bovendien waren de elfen vriendelijker voor me na de Agaeti Blödhren. Pas toen ik me weer bij de Varden aansloot besepte ik hoe anders ik was geworden... Het zit me ook dwars. Ik ben niet langer alleen maar menselijk, en ik ben ook niet helemaal een elf. Ik ben er iets tussenin: een mengeling, een halfbloed.’

‘Kop op!’ zei Roran. ‘Je hoeft je misschien niet druk te maken over een eeuwig leven. Galbatorix, Murtagh, de Ra’zac, of zelfs een van de soldaten van het Rijk kan ieder moment een stuk staal door ons heen steken. Een wijs man zou de toekomst negeren, en drinken en feestvieren terwijl hij nog de kans had om van deze wereld te genieten.’

‘Ik weet precies wat vader daarop zou zeggen.’

‘En hij zou ons ook een stevig pak rammel geven.’

Ze lachten samen, en toen daalde de stilte die zich zo vaak in hun gesprekken mengde weer over hen neer. Het was een leegte die bestond uit gelijke delen vermoeidheid, vertrouwdheid en – het omgekeerde – de vele

verschillen die het lot had aangebracht tussen mensen die verder waren gegaan met hun eigen leven, als variaties op dezelfde melodie.

Jullie moeten gaan slapen, zei Saphira. *Het is al laat, en we moeten morgen vroeg op.*

Eragon keek naar de zwarte koepel van de hemel en probeerde aan de hand van de draaiing van de sterren te bepalen hoe laat het was. Het was later dan hij had verwacht. ‘Goed advies,’ zei hij. ‘Ik wou alleen dat we nog een paar dagen tijd hadden om te rusten voordat we de Helgrind bestormen. De strijd op de Brandende Vlakten heeft Saphira en mij uitgeput, en we hebben ons nog niet helemaal hersteld sinds we hierheen zijn gevlogen. Bovendien heb ik de afgelopen twee avonden energie in de riem van Beloth de Wijze opgeslagen. Mijn armen en benen doen nog steeds pijn, en ik heb meer blauwe plekken dan ik kan tellen. Kijk...’ Hij maakte de linten van de manchet van zijn linker mouw los, duwde de zachte lámarae opzij – een stof die de elfen maakten door wol met netelvezels te verweven – en onthulde een vuilgele streep waar zijn schild tegen zijn onderarm was geplet.

‘Ha!’ riep Roran. ‘Noem je dát een blauwe plek? Ik deed mezelf meer pijn toen ik vanmorgen mijn teen stootte. Hier, ik zal je eens een blauwe plek laten zien waar een man trots op kan zijn.’ Hij maakte zijn linker laars los, trok hem uit en rolde zijn broekspijp op. Hij onthulde een zwarte streep zo breed als Eragons duim, die schuin over zijn kuitspier liep. ‘Ik kreeg de schacht van een speer tegen me aan toen een soldaat zich omdraaide.’

‘Indrukwekkend, maar ik heb betere.’ Eragon dook uit zijn tuniek, rukte zijn hemd uit zijn broek en draaide zich opzij, zodat Roran de grote vlek op zijn ribben en de gelijksoortige verkleuring op zijn buik kon zien. ‘Pijlen,’ verklaarde hij. Toen ontblootte hij zijn rechter onderarm en onthulde een blauwe plek net als die op zijn andere arm, gekregen toen hij een zwaard had gepareerd met zijn armbeschermer.

Nu onthulde Roran een verzameling onregelmatige blauwgroene vlekken, elk zo groot als een goudstuk, die van zijn linkeroksel tot onder aan zijn ruggengraat omlaagliepen, het resultaat van een val op een stapel stenen en pantsers.

Eragon inspecteerde de plekken en grinnikte. ‘Ach, maar dat zijn speldeprikjes! Ben je soms verdwaald en een rozenstruik in gerend? Ik heb er eentje waarbij die van jou verbleken.’ Hij trok zijn beide laarzen uit, stond op en liet zijn broek zakken, zodat hij alleen nog in zijn hemd en wollen onderbroek gekleed was. ‘Overtref dit maar eens,’ zei hij, wijzend naar de binnenkant van zijn dij. Daar was een felle verzameling kleuren op zijn huid te zien, alsof Eragon een exotische vrucht was die in ongelijke vlekken van wilde-appelgroen tot verrot paars rijpte.

‘Au,’ zei Roran. ‘Waar is dat van?’

‘Ik ben van Saphira af gesprongen toen we in de lucht tegen Murtagh en Thoorn vochten. Zo heb ik Thoorn weten te verwonden. Saphira wist

onder me te duiken en me op te vangen voor ik de grond raakte, maar ik kwam iets harder op haar rug terecht dan de bedoeling was.'

Roran grimaste en huiverde tegelijkertijd. 'Gaat het helemaal...' Zijn stem stierf weg terwijl hij vagelijk naar boven gebaarde.

'Helaas wel.'

'Ik moet toegeven dat het een opzienbarende blauwe plek is. Je zou trots moeten zijn; het is nogal een prestatie om op die manier en op die... specifieke plek gewond te raken.'

'Ik ben blij dat je dat inziet.'

'Nou,' zei Roran, 'jij hebt dan misschien de grootste blauwe plek, maar de Ra'zac hebben me een wond bezorgd die jij nooit kunt evenaren, aangezien ik heb begrepen dat de draken het litteken van je rug hebben verwijderd.' Terwijl hij sprak, trok hij zijn hemd uit en liep dichterbij naar het pulserende licht van de kooltjes.

Eragons ogen werden al groot voor hij zich in de hand had en zijn schok achter een neutralere uitdrukking kon verbergen. Hij vermaande zichzelf omdat hij zo reageerde en hield zich voor: zo erg kan het niet zijn. Maar hoe langer hij naar Roran keek, des te moedelozer hij werd.

Een lang, knobbelig litteken, rood en glanzend, draaide om Rorans rechterschouder heen, beginnend bij zijn sleutelbeen en eindigend net onder het midden van zijn arm. Het was duidelijk dat de Ra'zac een deel van de spier had doorgebeten en dat de twee uiteinden niet meer aan elkaar waren gegroeid, want onder het litteken zat een lelijke bobbel, waar de onderliggende vezels zich hadden teruggetrokken. Verderop was de huid naar binnen gezonken en was een deuk van een kwart duim diep ontstaan.

'Roran! Dit had je me dagen geleden al moeten laten zien. Ik had geen idee dat die Ra'zac je zo had toegetakeld... Heb je moeite om je arm te bewegen?'

'Niet naar opzij of naar achteren,' zei Roran, draaiend met zijn arm. 'Maar naar voren kan ik mijn hand maar ongeveer zo hoog optillen... tot halverwege mijn borst.' Grimassend liet hij zijn arm zakken. 'En zelfs dat kost me moeite. Ik moet mijn duim recht houden, anders wordt mijn arm gevoelloos. De beste manier die ik heb ontdekt, is mijn arm van achteren naar voren te draaien en die te laten neerkomen op wat ik dan ook wil vastpakken. Ik heb een paar keer mijn knokkels ontveld voor ik die truc doorhad.'

Eragon draaide de staf tussen zijn handen. *Moet ik het doen?* vroeg hij aan Saphira.

Ik denk van wel.

Misschien hebben we er morgen spijt van.

Je zult meer spijt hebben als Roran sterft doordat hij zijn hamer niet kan gebruiken als daar noodzaak toe is. Als je gebruikmaakt van de bronnen om ons heen, kun je voorkomen dat je jezelf nog verder uitput.

Je weet dat ik dat niet graag doe. Zelfs erover praten maakt me misselijk.

Onze levens zijn belangrijker dan die van een mier, wierp Saphira tegen.

Niet voor een mier.

En ben jij een mier? Doe niet zo oppervlakkig, Eragon; het past niet bij je.

Met een zucht legde Eragon de staf neer en wenkte Roran. 'Kom hier, dan zal ik dat voor je genezen.'

'Kún je dat?'

'Klaarblijkelijk.'

Er trok een vlaag van opwinding over Rorans gezicht, maar toen weifelde hij en trok een ongerust gezicht. 'Nu? Is dat wel verstandig?'

'Saphira zei net dat het beter is als ik het nu doe, terwijl ik de kans heb, anders kan je verwonding je het leven kosten of ons allemaal in gevaar brengen.'

Roran kwam dichterbij. Eragon legde zijn rechterhand over het rode litteken, terwijl hij tegelijkertijd zijn bewustzijn verruimde om de bomen, planten en dieren in de greppel te omvatten, behalve degene waarvan hij vreesde dat ze te zwak waren om zijn bezwering te overleven.

Toen begon Eragon te prevelen in de oude taal. De bezwering die hij opsomde was lang en ingewikkeld. Het repareren van zo'n wond omvatte veel meer dan alleen nieuwe huid te laten groeien en was in het beste geval al moeilijk. Hierin vertrouwde Eragon op de geneeskrachtige formules die hij na zoveel weken studeren in Ellesméra had geleerd.

Het zilverachtige teken op Eragons hand, de gedwëy ignasia, gloeide witheet op toen hij de magie vrijliet. Even later uitte hij onwillekeurig een kreun terwijl hij drie maal stierf: samen met twee vogeltjes die in een jeneverbes vlakbij nestelden en met een slang die verstopt zat tussen de rotsen. Roran gooide zijn hoofd achterover en ontblootte in een geluidloos gejammer zijn tanden toen zijn schouderspieren sprongen en kronkelden onder zijn verschuivende huid.

Toen was het voorbij.

Eragon haalde huiverend adem en steunde zijn hoofd in zijn handen, gebruikmakend van de dekking die ze boden om zijn tranen weg te vegen voor hij het resultaat van zijn werk bekeek. Hij zag Roran zijn schouders een paar keer ophalen, zich vervolgens uitrekken en met zijn armen molenwieken. Rorans schouder was groot en rond, het gevolg van jarenlang gaten graven voor hekpalen, rotsen verslepen en hooien. In weerwil van zichzelf voelde Eragon een steekje van afgunst. Hij was dan misschien sterker, maar hij was nooit zo gespierd geweest als zijn neef.

Roran glimlachte breed. 'Hij is zo goed als ooit! Misschien wel beter. Dank je.'

'Graag gedaan.'

'Het was heel vreemd. Ik had echt het gevoel alsof ik uit mijn huid zou